

ДРУГА НЕДЕЉА ПО ВАСКРСУ - ТОМИНА

преј Тих Чудојворац

Јн. 20, 19 - 31, зч. 65; Дав. 5, 12 - 20, зч. 14.

пројојереј Александар Шарјунов
НА ТОМИНУ НЕДЕЉУ

У први и осми дан након васкрсења, Христос улази кроз затворене двери код својих ученика, захваћених буром смрти и уверава их у истинитост свога људског тела: „*Што сте збуњени? И зашто ипакве помисли улазе у срца вааша? Ово није дух, што сам ја. Не дојте се, видите руке моје и ноге моје, да сам ја љавом; оидијате ме - дух нема ишцјела и косију као што видите да ја имам*“ (уп. Лк. 24, 38 - 39). Да ли је ово могуће? У самој Његовој слави, можемо Га видети и чути, додирнути Га и јести и пити са Њим! Нема Он потребе ни у јелу ни у пићу, већ нас уверава у непромењивост Своје људске природе. Ово није друго тело, оно јесте прослављено и разликује се од онога које су апостоли знали, али није друго тело. Ниоткога и никада више не рањавано, у неприступној светлости, али и даље са оним истим раанама. На његовим рукама и ногама ожилци од клинова, и Он их се не сти-

ди пред Оцем Небеским, пред Анђелима и пред нама, јер су неодојиви од Његове славе. Од свих сведочанстава Његовог боравка међу нама, он је пожелео да сачува управо ове - величанствене знаке Његове победе, отиске Његове истинитости - као Бога и Човека. Одсада ја само овде и нигде више не могу наћи нити видети Бога. Само овде, из овог ребра, прободеног копљем, открива се Његова љубав и исцељење свакоме човеку. Чак ни светитељи, у својим најузвишенијим созерцањима благодати Божје, никада не могу да забораве да су они у њу уведени Његовим доласком у нашем телу.

Дубина љубави се мери страдањима и смрћу. Као апостол Јован Богослов са Мајком Божјом под Крстом, као благоразумни разбојник који је био распет заједно са Господом, тако и свети апостол Тома стоји, како говори Црква, у добром неверју пред васкрслим Спаситељем. Раније је,

ни свет. Жалостан и одбојан утисак оставља на све, чак и на нерелигиозне људе човек који се горди и самохвалише. И што се више човек хвали сам собом и преузноси се над другима тим изазива све веће жаљење у онима око њега. То је деловање духовног закона. Што је, пак, човек скромнији, то је пријатнији за све. Скромне сви воле док сујетне сви избегавају. Ми видимо да овај непромењиви закон делује чак и у неверујућим људима. И уколико неверујући људи и не цене скромност у себи, ипак је увек цене у другим људима.

горд, увек одаје част, на првом месту Богу, а затим и људима, који све своје дарове имају од Бога.

Зато онај који је скроман, никада у животу није на губитку - његови таленти и достојанства се не унижавају због скромности, већ напротив, још више узрастају.

Такође треба рећи да скромност не означава слабост, како неки мисле, бојећи се скромности. Она и само она јесте снага и храброст духа. И кроз животе друштава и народа „гордост долази пред погибао“. Ниво културе директно

Видите, ђаво је успео да људе учини да верују да нас Бог стварно не воли, да Он стварно воли само Себе, и да нас Он прихвата, само ако се понашамо како Он жели да се понашамо; да нас Он мрзи, ако се не понашамо као што је Он заповедио да се понашамо, верујући да је он увређен нашом непослушношћу, у толиком степу да морамо платити вечним мучењима, створеним од Њега баш са тим циљем.

Ко може волети мучитеља? Чак и они који се веома труде да се спасу од гнева Божијег, не могу Га стварно волети. Они само воле себе, покушавајући да избегну Божију освету и задобију вечна блаженства, довијајући се како да задовоље, овог страховитог и изузетно опасног Творца.

Да ли опажате ђавољу клевету о нашем Свељубећем, Свеблагом и апсолутно Добром Богу? Из тог разлога се на грчком ђаво назива *diavolos*, „клеветник“.

Александар Каломирс

Нећемо погрешити уколико признамо скромност за једну од најомиљенијих карактеристика људске личности. Скромност је, ван сваке сумње, једнака милосрћу, јер већ због своје скромности, човек истовремено постаје милосрдан према другим људима, не досађујући им са својим претензијама, не мучећи их својом жељом да при своји неку њихову драгоценост. Вољно или невољно, онај који није

пропорционалан друштвеној и међународној скромности. Ради тога је Логос, који је светове створио, узео на себе живот скромног Човека и прошао страдални пут живота, показујући дух скромности, као светлост која води у бесконачну славу Небескога Царства.

Смирење Исуса Христа је постало печат истине у човеку.

email: kontakt@manastirpodmaine.org

интернет презентација: manastirpodmaine.org

пошто је чуо за Лазареву смрт и одлучивши да је дошло време да се за Господа положи живот, говорио: „Пођимо и ми да умremo са Њим“, а сада говори: „ако не

демона – уколико ово није исто то тело, онда ово није мој Господ и није мој Бог. Уколико ово није исто оно тело, које је дрхтало од самртног ужаса у Гетсиманском

Шта је боље: да си благ, смирен, спокојан, да у теби влада љубав, или да си нервозан, мрзовољан, и да се са свима препиреш? Свакако, узвишенија је љубав. Али многи застрањују у нешто друго.

За многе људе, међутим, религија је борба, агонија и немир. Зато многи сматрају „религиозне“ људе за несрећнике јер виде у каквој се мизерији налазе. А и јесте тако.

Јер, ако човек не схвати и не доживи дубину религије, онда религија постаје болест, и то страшна болест, тако страшна да човек губи контролу над својим поступцима и постаје безвољан и немоћан, испуњен агонијом и немиром, тако да њиме руководи зли дух.

Такав човек врши метаније, плаче, виче, тобоже се смирава, а све то смирење је уствари сатанско дејство. Неки такви људи доживљавају религију као неку врсту пакла. У цркви метанишу, крсте се, говоре: „Ми смо грешни и недостојни“, а чим изађу из цркве, почињу да псују и хуле на светињу ако их неко макар мало увреди. Потпуно је очевидно да је на делу демон

сѣарац Порфирије Кавсокаливиѣ

видим на рукама Његовим ране од клинова и не ставим прсте своје у ране од клинова, и не ставим руке моје у ребра Његова, нећу веровати“. Ово звучи слично као исповедање апостола Павла: „А ако Христос није устао, онда је празна проповијед наша, па празна и вјера ваша. Да једемо и пијемо, јер сутра ћемо умријети!“ (1Кор. 15, 14, 32). Уколико ово није исто оно тело које је било изаткано у утроби Дјеве Марије, уколико није управо у овом телу седео, преморен, код кладенца, разговарајући са самарјанком, уколико додиром истих тих тих руку није отворио очи слепоме и срце, већ готово пресвислој од очајања Марији Магдалини, изагнавши из ње седам

врту и крварило од бичевања – не побеђује и никада не може победити живот на земљи где је он већ био поражен. Уколико је ово тело мртво, онда је моја душа леш. Никада и низашта на свету нећу поверовати никаквом привиђењу – то ће бити други христос, лажни христос, антихрист.

Блажени Августин пише у својој „Исповести“, да пре него што је постао хришћанин, истраживао је све философије и код незнабожачких мудраца је нашао готово све о чему говори хришћанство. Нигде, пак, и ни код кога није наишао на оно о чему слушамо у Пасхалној ноћи у Јеванђељу по Јовану: „Бог постаде тело“. Сва лаж од постанка света кроз хиљаде међу собом несагла-

сних секти, кроз хиљаде старих и нових, источних и западних религија које данас испуњавају пуштош неверја, свде се на ову једну разлику и сједињене су у својој мржњи према Томином неверју. Као што су древни јеретици учили да је Христова суштина била нематеријална и када је корачао није остављао трагове стопала на земљи, тако и данашњи лажни учитељи претендују на некакву узвишену духовност, која је сва устремљена према небу и не тиче се наше грешне земље: „Кога је брига за тело! Дух је оно главно и стога су неопходни такав пост и таква аскеза да би смо продрли у невидљиви свет“... али их Реч Божија и јуче и данас назива спаљеним својом савешћу.

Уколико тело нема значаја, онда је допуштено оправдање ма каквог разврата и познање дубине живота треба да се оствари кроз познање зла до самог краја. Тако се откривају дубине сатанске апокалипсе у „новој мисли“ - главном свепрожимајућем учењу 21. века. У овој лажи се крије већа опасност за Цркву него што је гоњење. Овде је покушај атентата на саму суштину хришћанства, на живот сваког човека, чија је

душа по природи – хришћанка.

Али уколико заиста живимо у последњим временима, зар у данашњем мраку не видимо на хоризонту зрак светлости осмога дана? Прве њене луче су нас се дотакле у пасхалној ноћи, пред окушањем новог света и спознали смо тајну новог човечанства, у коме ће бити ново тело, попут оног које је имао васкрсли Господ, али под условом да се наше душе, испуњавањем заповести блаженства, уподобе Његовој души. Суштина вере јесте: остати веран оној правди и оној чистоти, које Господ открива у Својој благодати. „Господ мој и Бог мој!“ - кличемо, заборављајући на себе од радости, а Господ одговара: „Не буди неверан, него веран“. Као што Господ не раздваја славу свога Васкрсења од онога што се са мном догађа свакодневно, тако сам и ја обавезан да до смрти останем веран, да не допустим никакав грех, никакву противуречност између мог свакодневног живота, до смрти, између земље, на којој се ја трудим и новог неба и нове земље. Јер „*стѣро ѣрође, [ѣле, све ново ѣосѣаге]*“ (2.Кор 5, 17).

архиепископ Јован (Шаховској)

СКРОМНОСТ - ТЕШКО ИСПУЊИВИ ОБЛИК ДОБРА

Скромност је тешко испуњиви облик добра. Човек који се болем размишља о томе како да се ни у чему не покаже униженији од других и како да себе истакне изнад другог, није способан ни за какво конструктивно дело, а тим

пре за оно најузвишеније – духовно. Ово се, највероватније односи и на нас, пастире. Сујета је знак, не само моралног, већ и умног застоја.

Многи људи у свету не познају духовне законе. Али ови закони постоје и побијају невервање у духов-